

IOSIF COVACI
DICTIONAR
GEOGRAFIC EXPLICATIV
AL JUDEȚULUI
MARAMUREȘ

A

AGRIȘ, vârf situat în nord-estul munților Igrișului la nord de pârâul Valea Blondă, având alt. de 745 m. Este alcătuit din roci de vârstă tortoniană (marne, gresii, calcare)(H.G.).

AGRIȘ, pârâu având izvorul sub latura estică a Crestei Pietrii, afluent al Văii Blonde care, împreună cu pârâul Șugău, se varsă în Iza la Vadu Izei (H.G.).

AGRIȘ, cabane silvice și turistice situate pe cursul superior al pârâului Agriș într-un mic bazinet depresionar de la poalele vârfului Agriș (745 m.) (H.tr. G).

ALBASTRU, lac situat în nordul orașului Baia Sprie, la poalele Dealului Minei la alt. de 530 m. Este considerat unicat în Europa datorită modului de formare prin surparea unei galerii de mină în urma unor lucrări (1919-1920) și prin culoarea apelor verzui cu reflexii de smarald, datorită dizolvării sulfurilor metalice (H.tr.BS.). Este declarat rezervație naturală prin Legea nr.5/2000 având codul RONPA0581, de categoria III, tipul hidro-geologic pe o suprafață de 0,50 ha. (LRN).

ALDIOR, vf., situat pe creasta principală a Munților Țibleșului având alt. de 1.179 m. alcătuit din eruptiv neogen subvulcanic acoperit de sedimentar oligocen (H.tr.Țb., P.Gr.1 pag.14).

ALDIOR, pârâu ce izvorăște din partea nord-vestică a vârfului cu același nume. Face parte din bazinul hidrografic al râului Ieud.(H.r.Țb.)

ANTONCA, pârâu afluent al Văii Borcutului având izvorul sub înșeuarea dintre masivele Poprad (Prăpade) și Dealul Cetății (Várhegy) din nord-

vestul municipiului Baia Mare. Înainte de vărsare, în evul mediu a funcționat un șteamp, cu zdrobitoare de tip californian și mase vibratoare, acționat de apă (H.tr.BM).

APA ROȘIE, izvor cu apă minerală cunoscut și cu numele de Izvorul Roșu, situat pe cursul râului Săpânța în amonte de fosta baie Borcut, la intrarea râului în cheile care despart crestele din andezite de Săpânța, Creasta Cioncașu Popenilor la est de Creasta Borcutului la vest, care delimitează la nord platourile vulcanice și fosta guri de foc ale munților Igrișului. Izvorul se găsește pe partea dreaptă a râului vizavi de vărsarea pr. Nadoșa în râu la 423 m. alt. pe abruptul Capului Feței, prăvălindu-și apele de la cca. 10 m. înălțime față de albia râului (H. t. m. ha. III., H. tr. G). Determinativul „roșie” se datorează precipitatelor de oxid de fier care se depun pe pietrele din patul albiei rezultate din dizolvarea substanțelor minerale din sulfurile metalice complexe (pirite) din rocile eruptive pe cale hidrotermală, fenomen specific multor izvoare sau ape curgătoare din zona vulcanică (Valea Roșie, Ruginoasa, Roșia, pr. Roșu...). Izvorul are o apă clorosodică recomandată în hiperaciditate, afecțiuni stomacale, digestive (N.I.pag.109).

APA SĂRATĂ, izvor cu apă sărată, situat în partea estică a orașului Tăuți Măgherauș într-un mic bazinet depresionar la baza vestică a versantului Dâmbu Durii la 269 m. alt. Este cunoscut din a doua jumătate a sec.al XIX-lea din perioada 1869-1887, fiind menționat, pe hărțile întocmite de Imperiul Habsburgic cu numele de Salzgyele (Sósforás = izvor cu apă

sărată). A existat o micro-stațiune balneară de interes local, desființată în anul 1948 de către organele administrative și politice comuniste, care și-au construit în loc o cabană pentru uz propriu (H.t.m.ha.II).

APOSTOLII, patru piscuri asemănătoare unor sfârcuri mamelonare situate în Gutinul Mic (kiss Gutin)(1.392 m.) la extremitatea estică a vf. Gutin, alcătuite din andezite de tipul Jireapăn. (H.tr.G.).

ARCER, vârf cu altitudinea de 1.828 m, situat în partea vestică a masivului Țibleș. Are aspectul unui *neck golaș* și prăpăstios format din andezite de Țibleș exhumate de eroziune prin înlăturarea stratelor sedimentare oligocene care-l acopereau. Este unul din cele câteva petice de eruptiv subvulcanic specifice masivului Țibleș (P.Gr.2). Complexul Arcer-Țibleș-Bran este rezervație de categoria IV de tip mixt, extinsă pe 150 ha. pe teritoriul comunei Groșii Țibleșului (LRN).

ARDUSAT, sat de tip *adunat*, atestat documentar la 1231 (S.C.) cu numele Erdezad. Pe hărțile Josephine (1769) este marcat cu numele mgh. Erdöszad sau ger. Dözada, la 1819 este Erdöszada iar la 1869 este Erdöszáda (Ardusadu) (H.t.m.ha. I.II.III). În 1900 este Ardușat, Erdöszáda, în jud. Satu Mare plasa Baia Mare, până în 1950 când este cuprins în reg. Baia Mare – Maramureș raionul Șomcuta, până în 1968. Este situat la 162 m. alt. pe terasele din stânga Someșului la o depărtare de 25 km. de Baia Mare pe DJ 193, într-un spațiu împădurit marcat pe documentele cartografice habsburgice (erdö= pö-dure) (At.ru.). Ca număr de locuitori, în prezent se încadrează în categoria

satelor mari, la 1900 având 1.278 loc. din care 1.137 erau români, 139 maghiari și 2 evrei. În anul 1920 populația număra 1.455 loc. din care 1.324 români, 74 maghiari, 5 germani 46 evrei, 6 nec.(D.E). La recensământul din 1930 avea 1.577 loc. din care: 1.310 ro., 113 ung., 6 ger., 51 evr., 97 țig. Conf. erau: 140 gr.o., 1.254 gr.c., 35 r.c., 72 ref., 7 lut., 4 adv., 14 bap., 51 moz. (E.W.SM.). În 2002 erau 1.841 loc. din care 32 erau plecați în țară sau străinătate (r.p.). Este reședința Comunei Ardușat.

ARDUSAT, comună situată în vestul Depresiunii Baia Mare în partea vestică a județului Maramureș până la granița cu jud. Satu Mare. Ocupă partea nord-estică a Piemontului Codrului și lunca râului Someș în zona de confluență cu râul Lăpuș și pr. Arieș. Comuna Ardușat se învecinează cu: com. Cicârlău (N), orașul Tăuți Măgherauș și com. Recea (E), com. Satulung (SE) și Fărcașa (SV), com. Pomi jud. Satu Mare la V și NV. Are în componență satele Ardușat (reș.), Arieșul de Câmp și Colțirea (H.G.).

Condiții naturale: Teritoriul comunei se suprapune pe un fundament litologic format din depozite sedimentare panoniene în aria piemontană și depozite cuaternare în lunca Someșului. Se întinde pe o suprafață de 3.109 ha. (713 ha. intravilan, 2.396 extravilan), în lunca Someșului și contactul Piemontului Codrului cu aceasta. Dispune de un potențial agricol apreciabil reprezentat prin lunca și terasele Someșului cu soluri având un grad de fertilitate ridicat. (Gh.P.). Pe categorii de folosință, în 2014 situația celor 2.243 ha. teren agricol era: 1.525 ha. arabil, 377 ha. pășuni, 296 ha. fânețe, 45 ha. livezi și vii (M.PI.1).

Populația și habitatul. În 1880 populația comunei număra 1809 loc. marea majoritate români. În anul 1930 erau 2.294 loc. din care: 1.973 ro., 120 ung., 6 ger., 82 evr., 113 țig. Iar conf. erau: 140 gr.o., 1.925 gr.c., 36 r.c., 86 ref., 7 lut., 4 adv., 14 bap., 82 moz. (E.W.SM.). La recensămintele din anii 1992, 2002 și 2011 populația comunei număra 2.464, 2.543 respectiv 2.738 loc. cu o densitate medie de 88 loc./km² și 385,5 loc./km² în intravilan. Conform ultimului recensământ, în comună, 96,17% erau ro., 3,83% alte naț. Din punct de vedere conf. 90,36% erau ort., 4,53% penticostali, 5,11% nec. (r.p.). Habitatul este organizat pe cele 713 ha. intravilan prin cele 825 gosp. rezultând o densitate de 1,15 gosp./ha. și 1,28 loc./ha. Indicele de dispersie a localităților componente în spațiul comunei este de 1,39. Comuna dispune de o rețea de apă potabilă în lungime de 33 km. din care 15 km. în Ardușat și 18 km. în satele aparținătoare Colțirea și Arieșul de Câmpie. Ardușatul dispune de o rețea de canalizare de 9 km. cu stație de epurare. Salubritatea se face periodic, deșeurile menajere fiind transportate la centrele de colectare din apropiere. Comuna nu este conectată la rețeaua de gaze naturale, electrificarea este 100% (M.PI.1). Între 1887 – 1889 s-a construit podul de fier peste râul Someș peste care trecea și linia ferată îngustă dintre Ghilvacii din jud. Satu Mare și Șomcuta Mare, care a intrat în funcțiune în anul 1895 și desființată după 1960 (Fl.cr. pag.462).

Activități economice: Activitățile cu profil economic se desfășoară în cele 30 firme cu 198 agenți economici având 81 angajați și se referă la prelucrarea lemnului, confecții metalice,

procese de balastieră, prefabricate din beton și procesarea cărnii (R.C.). Cele mai importante activități agricole sunt cultura plantelor (cereale, pomi-cultură, legumicultură), creșterea animalelor (Gh.P.).

Obiective turistice: arborele Sequoia giganta, specie unicat, singura care a rămas din parcul castelului amenajat de groful Dagenfeld; Ruinele castelului Dagenfeld; Biserica din lemn din 1739; „Sub Pădure”, sit arheologic din epoca bronzului (Gh.P.).

ARDUZEL sau Arduzelu, Arduzál (mgh. Szamosardó – ger. Zu. Andó), sat de tip *adunat*, aparținător de orașul Ulmeni, situat la 4,5 km. de acesta pe DJ 108 T, în partea estică a dealurilor Sălajului pe pr. Uileac afluent al Someșului (stg.) la 292 m. alt. Este atestat documentar la 1.334 cu numele de Sacerdos de Andó (S.C.citat de Șt.D.1). Pe documentele cartografice militare, este Ardo la 1769, Ardo (Arduzelu) la 1819 și 1869 (H.t.m.ha. I.II.III). La 1900 este Arduzál, Ardó în jud. Sălaj plasa Cehu Silvaniei. La 1461 a aparținut de jud. Solnocu de Mijloc, în 1.549 de Districtul Chioar. Din 1925 de jud. Sălaj plasa Cehu Silvaniei, până în 1950, după care a trecut sub administrația reg. Baia Mare-Maramureș raionul Cehu Silvaniei iar din 1968 de jud. Maramureș, comuna-orașul Ulmeni (A.D.,E.W.SJ). La recensământul din 1930 satul avea 669 loc. din care 78 ro., 580 ung., 1 ucr., 10 evr., iar conf. 1 gr.o., 78 gr.c.6 r.c., 554 ref., 3 bap., 10 moz., 17 f.r. (E.W.SJ.) În 2011 populația localității număra 980 loc. din care 937 erau maghiari iar 43 români, încadrându-se în categoria satelor mijlocii. Ocupația principală este legată de agricultură (porumb, cartofi, pomi fructiferi), sunt

crescători de animale, exploatează și prelucurează lemnul (r.p., Gh.P.).

ARIEȘ, pârâu în lungime de peste 5 km. ce izvoarește din Piemontul Posta, curge spre vest, intră în lunca Someșului și după ce scaldă satul Arieșu de Câmpie se varsă în Someș (dr.) (H.G.).

ARIEȘU DE CÂMP, sat de tip *adunat* situat în dreapta pr. Arieș aproape de vărsarea în Someș, în luncă la alt. de 152 m. pe DC 68 din DJ 193, la 4 km. de Ardușat, reședința comunei de care aparține și la 23 km. de Baia Mare (At.ru., HDPMM). Este atestat documentar la 1256 „*tributum salis circa Aranyos*” cu referire la impozitul pe sare (S.C.citat de Șt.D.1). Pe documentele cartografice militare habsburgice este Aranyos la 1769, Aranyos Mezö (Arieșu) la 1819, Aranyos mezö la 1869 (H.t.m.ha.I.II.III). La 1900 este Arieș, Mezöaranyos în jud. Sătmar plasa Baia Mare. Din 1950 a făcut parte din reg. Baia Mare – Maramureș raionul Șomcuta, până în 1968 (A.D.). În anul 1900 satul număra 258 loc. iar la recensământul din 1930 avea 262 loc. din care 260 ro./gr.c., 2 evr./mozaici (E.W.SM). În 2011, 283 loc. marea majoritate fiind români. Ca număr de locuitori face parte din categoria satelor mici (r.p.). Ocupația locuitorilor este legată de agricultură, zootehnie, prelucrarea lemnului. În 2019 erau înregistrate 7 firme active profilate pe activități de construcții rezidențiale, materiale de construcții în balastiere, activități comerciale cu amănuntul de vânzare a produselor alimentare și industriale (Gh.P., R.C.).

ARIEȘU DE PĂDURE, sat de tip *adunat*, aparținător de comuna Satu-lung la 4 km. distanță pe DJ 184 A din

DN 1c și 18 km. de Baia Mare (At.ru.). Este așezat în vestul piemontului Posta din jumătatea estică a depresiunii Baia Mare, pe versantul din dreapta al văii Arieșului (H.G.). Este atestat documentar la 1405 cu numele Felsew Aruanas (ger.), Erdöaranyos (mgh.) (S.C.). Pe documentele cartografice habsburgice este Arany Mezö la 1769, Ariesu de Pădure (Erdö Aranyos) la 1819, Erdö Aranyos (Arisu da padure) la 1869 (H.t.m.ha.I.II.III). La 1900 este Arieșul de Pădure, Erdöaranyos în jud. Satu Mare plasa Baia Mare, până în 1950, apoi în reg. Baia Mare-Maramureș raionul Șomcuta, până în 1968 (A.D.). În anul 1900 satul avea 378 loc. din care 372 ro. și 6 evr. iar în 1930 erau 359 loc. din care: 348 rom., 5 ung., 6 evr., iar conf. 11 gr.o., 336 gr.cat., 6 ref. și 6 moz. (E.W.SM). În 1992 satul avea 253 loc. iar în 2002, 249 loc. majoritatea români, deci este un sat mic. (r.p.). Locuitorii practică agricultura (cultura cerealelor, furajelor, pomilor fructiferi...), zootehnia. În prezent (2019) sunt înregistrate 4 firme active profilate pe activități comerciale cu amănuntul, transport de mărfuri și călători, construcții și diverse servicii administrative. (Gh.P., R.C.).

ARINAȘ, deal cu alt. de 591 m. situat în vestul satului Sârbi (com. Budești), în stânga pr. Cosău, acoperit cu arini (P.Gh.).

ARINIȘ, sau Ardihat din 1750 (S.C.), sat de tip *adunat*, situat în sud-vestul depresiunii Baia Mare, la contactul dintre lunca râului Sălaj și Dealurile Sălajului (Piemontul Codrului) la 175 m. alt. pe DJ 108 D la 44 km. depărtare de Baia Mare și 13 km. de Cehu Silvaniei din jud. Sălaj (At.ru.). Este atestat documentar la 1453 cu numele

mgh. Egerhát (S.C.). Pe documentele cartografice militare este Egerhát la 1769, Egarhát (Arghihatu) la 1819, Egerhát (Argihatu) la 1869 (H.t.m.ha.I.II.III). În 1900 este Ardihat, Egerhat în jud. Sălajiu plasa Cehul Silvaniei, până în 1950 când va fi integrat regiunii Baia Mare – Maramureș raionul Cehu Silvaniei. Din anul 1968 aparține de jud. Maramureș (A.D.). În anul 1900 în satul Ariniș trăiau 657 loc. din care 485 erau ro., 170 ung. și 2 evr. și. La 1920 erau 710 loc. din care 534 ro., 75 ung. și 96 evr. În 1930 erau 895 loc. din care 626 ro., 168 ung., 2 ger. și 99 evr., iar conf. 13 gr.o., 620 gr.c., 15 r.c., 147 ref., 1 bap. și 99 moz. (E.W.SJ). La recensământul din 2011 locuiau 703 persoane, fiind un sat de mărime mijlocie ca nr. de loc. (r.p.). Din rândul locuitorilor satului remarcăm ca personalități pe: Ioan Dragomir (1905-1985) episcop greco-catolic de Maramureș, Mihai Olos (1840-2015) artist plastic renumit în țară și peste hotare (Șt.D.1). Arinișul este reședința comunei cu același nume.

ARINIȘ, comună așezată în vestul județului în Depresiunea Baia Mare la limita sud-vestică a acesteia, în stânga râului Sălaj ocupând lunca acestuia și Dealurile Sălajului din zona de contact cu lunca, în spațiul de la confluențele Sălajului cu pr. Urmeniș (avl.) și pr. Tămășești (amt.). Spațiul comunei se întinde pe o suprafață de 2.713 ha. având în subordine satele Ariniș(reș.), Rodina și Tămășești. Se învecinează cu comuna Asuaju de Sus (N), orașul Ulmeni (E-SE), comunele Bicaz (SV) și Băița de Sub Codru (V-NV).

Condiții naturale. Comuna se suprapune pe formațiunile de vârstă

panoniană în piemont și cuaternare în luncă (P.Gr.1. pag.14). Suprafața terenului agricol ocupă lunca Sălajului și glaciurile Piemontului Codrului, fiind de 2.246 ha. din care 1.654 ha. arabil pe soluri aluvionare cu fertilitate ridicată. Dispune de o amenajare piscicolă pe cursul râului Sălaj. (Gh.P.). Beneficiează de o climă temperată continentală moderată influențată de masele de aer din vest și nord-vest care determină regimul termic (6-8° C/an) și al precipitațiilor (700 mm/an) (P.Gr.1. pag.42).

Populația și habitatul. În anul 1930 erau 2.212 loc. în satele actualei comune din care: 1.879 ro., 172 ung., 3 ger., 118 evr. și 40 țig. Conf. erau 14.gr.o., 1903 gr.c., 22 r.c., 152 ref., 3 bpt., 118 moz.(E.W.SJ). În 2002 populația comunei număra 1.208 loc. din care 49 persoane erau plecate în căutare de lucru în țară și străinătate pe perioade diferite. La recensământul din 2011 erau 1.084 loc. cu o densitate medie de 40 loc./km² și 130 loc./km² în intravilan din care 85,88% erau români și 10,58% maghiari. Ca apartenență conf. erau 68,72% ort., 8,67% ref, 13,65% pent., 1,38% m.lv., diferența nec. (r.p.). Habitatul este organizat pe cele 830 ha. intravilan prin 411 gosp. și 549 loc. rezultând o densitate de 0,49 gosp./ha., unei gospodării revenindu-i 2 ha. teren, ceea ce presupune existența suprafețelor cultivate în intravilan. Indicele de dispersie a localităților componente este 1,29. Comuna are în curs de amenajare rețeaua de aducțiune de apă potabilă cu stație de tratare, deșeurile menajere se colectează periodic, nu este conectată la rețeaua de gaze naturale (Gh.P.).

Activități economice. Activitatea de bază este agricultura, desfășurată în cele 582 exploatații agricole. Cultura cerealelor, legumicultura, zootehnia (bovine, porcine, ovine și păsări), piscicultura sunt activitățile cele mai importante. În comună își desfășoară activitatea 5 societăți private care desfășoară activități comerciale cu târg săptămânal, tâmplărie, dulgherie, morărit și panificație. (Gh.P.).

Obiective turistice. Sunt menționate: Monumentul Eroilor din Al Doilea Război Mondial; Biserica „Sf. Arhangheli Mihail și Gavril” din Ariniș (1929); Biserica „Adormirea Maicii Domnului” din Rodina (1980); Biserica „Sf. Arhangheli Mihail și Gavril” din Tămășești (1912); Crucile celtice din piatră (Gh.P.).

ARINIȘULUI, amenajare piscicolă pe cursul Sălajului, în amonte de confluența acestuia cu pr. Tămășești (Lacul Arinișului) realizată după 1960 (H.G.).

ARSĂ sau **ars**, termen folosit pentru identificarea unor toponime orografice (vârfuri, versanți, pereți verticali, creste...) decolorate de acțiunea razelor solare, de vânt, dându-le un aspect uscat, pârjolit de soare, fără vegetație (D.Ex.).

ARȘIȚĂ, denumire dată unor spații (oronime, oiconime) geografice (versant, coastă de deal, habitat...) cu expoziție sudică, expuse soarelui: coasta arșiței, coasta dealului uneori fața dealului, fața muntelui, sau cartiere, cătune... (D.Ex.).

ARȘIȚA, cartier al orașului Vișeu de Sus, situat în stg. Râului Vișeu, pe Pârâul Ușor afluent al Vișeului (HJMM).

ARȘIȚA, habitat din extremitatea nord-vestică a cartierului Rotundu-Baia Borșa, situat pe cursul pr. Arșița cu izvoarele de sub latura sud-estică a vf. Higea (1.202 m.) (H.tr.W).

ARȘIȚA, vârf în cristalinul munților Maramureșului cu altitudinea de 961 m. situat în nordul localității Poienile de Sub Munte, între pr. Pasișni (E) și pr. Pentaia, afuenți ai râului Rica (dr.) (H.tr.W).

ASPRA, cătun de tip *risipit*, aparținând comunei Vima Mică, marcat pe hărțile habsburgice de la 1806 cu numele de Pitigaia. Este așezat în bazinetul depresionar al pr. Pițigăii, afluent al Lăpușului, străjuit de Dâmbul Huții (N), Dâmbul Lat 516 m. (E), cu deschidere spre defileu (S) pe valea Pițigăii (4 km). Față de Tg. Lăpuș și reședința comunei se află la o depărtare de 30 respectiv 12 km. pe DC 43 din DJ 109 G (HDPMM). La recensământul din 2002 cătunul număra 60 loc. cu locuințele risipite pe văile pâraielor afluate ale pr. Pițigăii și interfluviile acestora din cursul superior, fiind considerat un cătun (r.p.). Până în 1950 a aparținut administrativ de Jud. Satu Mare plasa Copalnic Mănăștur, apoi de regiunea Baia Mare – Maramureș raionul Tg. Lăpuș, până în 1968 (A.D.). Ocupația de bază a locuitorilor este agricultura (creșterea animalelor) practică pe terenuri ocupate de pășuni și păduri. (H.t.m.ha.II, III).

ARUNCAȘ, vârf având 788 m. alt., situat pe Culmea Brezei în structuri geologice din helvețian, în dreapta văii pârâului Rohii, la sud de satul Rohia (P.Gr.1.pag.14).

ASUAJULUI, formațiuni piemontane panoniene de la poalele estice ale Culmii Codrului cunoscute cu numele

de Dealurile Asuajului sau Piemontul Codrului, orientate spre est (P.Gr.1). Se întind în sud-vestul județului la granița cu jud. Satu Mare, de-a lungul râurilor Sălaj și a Someșului, de la pr. Ciuta (S) până la Ardușat (N).

ASUAJ, pârâu afluent al Sălajului (stg.) în aval de Rodina. Izvoarește din Culmea Codrului de sub vf. Târnița (H.G.).

ASUAJU DE JOS, sat de mărime mijlocie de tip *răsfirat*, atestat documentar la 1391 Denumiri: „*possessiones olachales duo Azzywag*” (se referă la cele două Asuaje românești), la 1394 ger. Azyuagh et alia Asiagh, la 1424 Also Azywagh (Asuajul de Jos)... (S.C.). Pe documentele cartografice habsburgice, este Alsó Szivagy la 1769, Asovaciul de jos (Alsó Szivagy) la 1819, Asoagiulu d.j. (Alsó Szivagy) la 1869 (H.t.m.ha.I.II.III). La 1900 este Asuajul de Jos, Alsószivagy. Este așezat pe cursul inferior al pârâului Asuaj pe DJ 193 E, la 3 km. distanță de Asuaju de Sus, reședința comunei de care aparține, la 178 m. alt. Din 1925 a aparținut de jud. Sălaj plasa Cehu Silvaniei, până în 1950, după care a trecut sub administrația regiunii și județului Maramureș, până în 1968. În 1900 satul avea 970 loc. din care 939 ro., 5 ung. și 26 evr. iar în 1920 erau înregistrați 1.098 loc. 98,89% fiind ro. În 1930 avea 1.048 loc. din care: 1.038 ro., 2 ung., 8 evr., conf. 1.038 gr.c., 2 r.c., 8 moz. (E.W.SJ). La recensămintele din 1992 și 2002 erau 475 și respectiv 604 loc. fiind considerat sat de mărime mijlocie-mică după nr. de loc.(r.p.). Ocupația de bază a locuitorilor este agricultura cu creșterea animalelor, exploatarea și prelucrarea lemnului (Gh.P.). După 1990 în sat au fost înregistrate mai multe firme

de tip SRL, Asociații familiale... din care în 2019 erau active 9, profilate pe activități comerciale, transport rutier de persoane și materiale, prelucrarea lemnului, construcții și diverse servicii (R.C.).

ASUAJU DE SUS, sat de mărime mijlocie de tip *răsfirat*, atestat la 1391 cu numele „*possessiones olachiales deo Azzywag*” în districtul de Ardeud. La 1394 ger. Azyuach et alia Azyuagh, apoi magh. Felse Azzvagh la 1424 (Asuaju de Sus), Felsew Ayzwagh la 1475...(S.C.). Pe documentele cartografice militare, este Felso Szivagy la 1769, Asovaciul de sus (Felso Szivagy) la 1819, Asovagiulu d.s. (Felso Szivagy) la 1869 (H.t.m.ha.I.II.III). La 1900 este Asuagiul de Sus, Felsoszivagy în jud. Sălaj plasa Cehu Silvaniei (A.D.). Este așezat pe cursul superior al pr. Asuaj la 200 m. alt. pe DJ 193 E, la o distanță de 50 km. de Baia Mare reședința jud. În anul 1900 satul număra 1.376 loc din care 96,07% erau ro. La 1920 număra 1.424 locuitori, 1.339 erau ro., 13 mgh. și 72 evr. În anul 1930 erau 1.608 loc. din care 1.544 ro., 39 ung., 1 ger., 24 evr., 10 țig., iar conf. 6 gr.o., 1.533 gr.c., 8 r.c., 35 ref., 2 bap., 14 moz., 10 alte. (E.W.SJ). La recensămintele populației din anii 1992 și 2002 populația satului era de 1.021 și respectiv 1.012 loc.(r.p.). Ocupația principală a locuitorilor este agricultura. Asuaju de Sus este reședința comunei având în subordine satul Asuaju de Jos (Gh.P.).

ASUAJUL DE SUS, comună situată în partea de vest a județului în sud-vestul Depresiunii Baia Mare. Teritoriul comunei se întinde de o parte și de alta a pr. Sălaj, ocupând o parte din nordul Culmii Codrului până la vf.